

CUPRINS

ALBASTRĂ CA CERNEALA	5
NU NUMAI LA GRĂDINIȚĂ...	12
DAȚI-MI O GUMĂ, COPII...	15
TREI FLUIERE ȘI ÎNCĂ UNUL	18
POVESTEA CU BĂIATUL ȘI BLOCUL	21
ÎN PĂDURE TOATE-S BUNE, NUMAI CROITORII SUNT PROȘTI	24
PĂDUREA MEA ȘI A CROCODILULUI-TATĂ	29
FARFURIA	32
GREȘEALĂ DE NEIERTAT	35
PRINȚUL	38
UN BĂRBAT LA CASA OMULUI	41
RECUNOSC: EU SUNT DOMNU' „DA, VĂ ROG!”	43
VACANȚĂ CU PLOAIE	45
NU FUGI, ZIUA MEA FRUMOASĂ.....	48
CARNAVAL	52
SEARA ÎN CARE A FOST ZIUA BUNICULUI	55
MĂCAR UN CUVINȚEL	57
MAI E MULT PÂNĂ DISEARĂ?	59
PRIETENII	62
UN PUMN DE RĂBDARE	64
PRIMĂVARA ȘI TREI SUTE DOUĂZECI ȘI NOUĂ DE PISTRUI	66
ÎN BALCON	68
VISUL	70
POMUL CARE FACE CIORI	72

VINE, VINE, PRIMĂVARA!	74
A FOST ODATĂ UN CIREȘ	77
MĂRUL	79
A FOST ODATĂ UN ELEFANT	81
TOATE AU UN SFÂRȘIT	83
FETIȚA, CHEIȚA, PORTARUL ȘI CELELALTE	86
ZIUA CÂND TOȚI AU ȘAPTE ANI	88
SĂ NE AMINTIM DE VARĂ	92
IEDUL CU TREI CAPRE	94
PARCĂ ÎȚI MAI RĂMÂNE CEVA...	98
NIMENI NU ȘTIE NIMIC	102
O VESTE MARE DESPRE UN BĂIAT MIC	104
CASTANA DIN POVESTE	107
POVESTE CARAGHIOASĂ	112
FETIȚA CARE L-A LUAT PE NU ÎN BRAȚE	115
BĂIATUL CARE MÂNCA BLOCURI	119
POVESTE DE NECREZUT DESPRE UN TATĂ, UN BĂIAT ȘI... UN DEGET	121
POVEȘTI ELE-FANTASTICE	131
UN FEL DE BUCURIE	133
PUIȘORUL GALBEN.....	136
LINIȘTE, STELELE DORM.....	138
VÂNTUL ACELA PROSTUȚ	142
TATA ȘI UN PIC DE TRISTEȚE.....	146
VOPSEA PENTRU MEDUZE ȘI PENTRU MULTE ALTELE	149
PIF, ȚI-AM PROMIS O MINGE...	152
ZMEUL PORTOCALIU	154
COPIII, PĂRINȚII ȘI OCEANELE.....	156

ALBASTRĂ CA CERNEALA

după Frații Grimm – pentru frații Alexandru și Bogdan, dar și pentru alți frați și surori)

...Cică a fost odată, mai de mult – să tot fie de atunci două săptămâni, ba poate și mai mult – o fetiță. Și din pricină că mâinile, obrajii, fruntea și bărbia ei erau mereu mânjite cu magiun, cu dulceață, cu vopsele de apă și cu alte vopsele, dar mai dese, mai mari și mai albastre erau petele de cerneală – colegii, la școală, îi spuneau „Albastră ca Cerneala”.

Și iar cică, într-o zi din acea vreme, un coleg al fetiței se afla acasă și desena Dunărea pe caietul de hărți. O desena, firește, cu un creion albastru, astfel că Dunărea ieșea cât se poate de bine și, mai cu seamă, cât se poate de albastră. Ceea ce îl făcu pe băiat s-o întrebe:

*Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?*

Iar Dunărea, o apă bine crescută, îi răspunse îndată:

*Sunt eu albastră, dar de ce te-aș minți,
„Albastră ca Cerneala” e astăzi și mai și!*

„Cum? se miră băiatul care nu era unul la întâmplare, ci tocmai elevul de serviciu la curățenie. Tot nu s-a spălat? Și are de gând să vină așa la școală? Ei, nu! Asta n-o să se întâmple când sunt eu de serviciu!”

Apucă repede telefonul și formă numărul „Albastrei ca Cerneala”.
Îi răspunse fratele fetiței:

– Soră-mea e în baie. Se spală. Vă rog s-o scuzați.

– S-o scuz? Poate ați vrut să spuneți: s-o felicitați, transmiteți-i din partea mea cele mai calde salutări.

Și, bucuros, elevul de serviciu la curățenie închise telefonul.

NU NUMAI LA GRĂDINIȚĂ¹...

Povestea asta este despre un băiețel care l-a uitat pe „bună ziua”.

Cum adică „l-a uitat”? o să mă întrebați voi, că doar „bună ziua” nu-i o umbrelă s-o uiți la un vecin și nu-i o pălărie s-o uiți în tren. „Bună ziua” – știe oricine – e „bună ziua” și nu poate fi uitat, spuneți voi și așteptați de la mine să vă dau dreptate și să închid această discuție fără rost.

Îmi pare rău, dar nu pot. Și iată de ce:

Ieri veni la mine acasă un băiețel să mă invite la o serbare, la grădiniță.

Băiețelul intră și îmi spuse:

– Copiii vă invită la grădiniță. Dăm o serbare. M-au trimis pe mine să vă spun.

V-am spus, acum plec...

– Asta-i tot?

– Tot.

– N-ai uitat nimic?

– Nimic.

– Ba ai uitat. L-ai uitat, când ai intrat, pe „bună ziua”. Unde l-ai uitat?

– Nu știu.

– Cum se poate să nu știi? Amintește-ți! Nu poți pleca așa la drum, fără „bună ziua”. Gândește-te puțin! Ai mai trecut pe undeva înainte de a veni la mine?

– Am mai trecut pe acasă.

– Poate l-ai uitat pe „bună ziua” acasă. Ai telefon?

– Da.

– Ce număr?

Îmi spuse numărul și sunai la el acasă. Răspunse bunica.

- Sărut mâna, bunicuțo, începui. Iartă-mă că te iau de la treburi. Nepotul dumitale e la mine. I s-a întâmplat ceva, l-a uitat pe „bună ziua”. Nu cumva l-a uitat acasă?

- Nu, auzii de la celălalt capăt al firului. Din păcate, nu l-a uitat casă. Dacă-l uita, îl găseam. Nici când a trecut pe acasă nu-l avea la el. A deschis ușa de la bucătărie, a spus: „Bunică, mi-e foame!”, a înfulecat o pârhoală, dar țin bine minte, l-a uitat pe „bună ziua”. Nu știu unde l-a uitat. Știi cumva dumneata?

- Nu, dar o să aflu. Mulțumesc, bunicuțo. Sărut mâna.

Lăsați receptorul în furcă și-i vorbii băiețelului:

- Nu l-ai uitat acasă. Ai mai fost pe undeva?

- Da. Am trecut pe la un chioșc de ziare.

- Care chioșc.

- Cel din colț. Am întrebat dacă a apărut...

Nu-l mai așteptai să sfârșească. Așa cum eram, în cămașă, cu papucii de casă în picioare, o zbughii spre chioșcul de ziare din colț.

- Noroc! îl salutai pe vânzător. Fii bun și dă-mi o informație. Nu, nu „Informația Bucureștiului”, altfel de informație. A trecut pe la dumneata un băiețel așa și așa...

(Prin „așa și așa” cititorii sunt rugați să înțeleagă descrierea amănunțită a băiatului.)

- A trecut, îmi răspunse vânzătorul.

- Fii bun atunci și uită-te... Nu cumva l-a uitat aici pe „bună ziua”?

- N-are nici un rost să mă uit. Nu l-a uitat. N-avea cum. Nu l-a lăsat nici o clipă. A întrebat dacă a apărut o revistă, dar n-am auzit nici un „bună ziua”. Poate l-a uitat în altă parte.

- Bine. O să aflu unde l-a uitat. Noroc!

Băiețelul mă aștepta acasă, jucându-se cu mașina mea de scris. (Am fost nevoit s-o dau la reparat după aceea, dar asta v-o spun numai așa, în treacăt...)

- Nu l-ai lăsat pe „bună ziua” nici la chioșc – îi zisei, în timp ce îi luam din față mașina de scris, fără să bănuiesc că era prea târziu... N-ai mai fost pe nicăieri?

- Nu.

- Atunci înseamnă că l-ai uitat la grădiniță. Stai să mă interesez.

Luai telefonul și formai numărul grădiniței:

- Alo, vă salut... Nu vă supărați, cu cine vorbesc?

DAȚI-MI O GUMĂ, COPII...

- Domnule, eu cu dumneata nu mai am ce discuta! Te-am crezut un arici cumsecade: te-am primit în casă, ți-am făcut culcuș în pălăria mea cea nouă, te-am ospătat cu toate bunătățile, ai vrut muzică - ți-am deschis radioul, n-ai mai vrut - l-am închis; ți-a fost sete la miezul nopții - m-am sculat la miezul nopții și ți-am adus de băut; te-am găsit dimineața rozându-mi o carte de povești - am spus: „nu-i nimic, se întâmplă!” M-am purtat cu dumneata cum m-aș fi purtat cu un frate, dacă aș fi avut vreun frate și poate chiar mai bine decât cu un frate, pentru că n-am avut nici un frate. Te-am crezut un arici cumsecade, dar m-am înșelat. Nu ești, domnule, ce te-am crezut...

Uite, cam așa, copii, aș vorbi dacă ne-am mai întâlni vreodată cu „Ariciul-țepi-o-mie, o testea de ace vie, toate fără gămălie.”

De ce?

De pomană? Din senin? Oi fi eu un certăreț? Un cusurgiu?

Nu, dragii mei, am cele mai întemeiate motive.

Ariciul ăsta - mi-am dat seama târziu - bârfește, umblă cu scorneli despre unul și despre altul. Stați să vedeți!

După noaptea în care l-am găzduit, dimineața, la cafea, am rămas la taifas cu el. Nu mai fusesem de câțiva ani prin pădure și mă interesa ce mai face ursul, cum o mai duce bursucul, ce mai spune veverița. Mă rog, ca omul care vrea vești despre niște prieteni pe care nu i-a mai văzut de mult și de care îi este dor.

.....

- Ursul? pufni ariciul. Caraghiosul ăla fără coadă? Ce să facă?! Umblă teleleu prin pădure... Nu se pricepe la nimic. Un terchea-berchea, doi lei perechea. Se crede voinic și puternic, dar cu un bobârnac îl dai jos... Bursucul? Mototolul ăla? Vai de capul lui cum o duce! E prost ca o ciubotă găurită; dacă îl întrebi cât face unu și cu unu, și nu-ți răspunde imediat „cinci”, atunci să știi că se mai gândește ca să-ți răspundă „șapte”... Veverița? Obrăznicătura aia? Habar n-am ce mai